

ΜΑΒΙΛΗΣ

« Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον »
(Ὁμηρος)

I

« Στὸ φῶς θανάτωσέ με! » Ὁμοίος ὁ Αἴαντας,
Μορφή τοῦ Ὀλύμπου, ἀντίκρουσε τῇ Μοῖρᾳ·
Τὰ ὀγρὰ γλαυκά του μάτια τὸν ἀγνάντεψαν
Τὸ θάνατο, νὰ τοῦ φωτάῃ τὴ Λύρα,
Στοῦ Γαριβάλδη, τὸ ἄλιζο τὸ φόρεμα
Σὰ γύρευε τὴν ἡρωικὴ πορφύρα!

Ἀγαλματένια ἡ Ἡθικὴ καὶ ἐπύργωνε
Τὸ λόγο του μεστή ἀπὸ Νοῦ ἡ Πατρίδα.
Ὑστερὴ λάμψη στὰ μεγάλα μάτια του
Τὰ κοιρασμένα, ἡ ἐχθρικὴ λεπίδα.
Μὰ ἦταν ὀγρὰ, ὅπως ὅλοι τὸν γνωρίσαμε,
Σὰ ν' ἀναβράαν μιὰν ἄσωτην ἐλπίδα!

Στὴν Πλάνη ὀμπρός, γυμνὸς ἐστάθη ἀντίμαχος,
Νοῦς καὶ χορμί — καὶ μιὰν Ὀλύμπια χάρη,
Σὰ νέφι θεῖο τῇ δυνάμει του ἐσκέπαζε
Μαζί, Σοφὸ, Ποιητὴ καὶ Παλληγκάρι.
Σὲ μέταλλο σκληρὸ καὶ ἀπαλοφάνταστο
Ξανάχυσεν ἀτσόλι καὶ λογάρι!

II

Τὸ μεγάλο χορμί σου, ὀμπρὸς στὰ Γιάννενα
Κι' ὁ λογισμὸς σου, κορυφὴ τῶν κρίνων,
Ἄς εἶνε ἀρχὴ ν' ἀνοίξῃ ἡ Πύλη διάπλατη
Τοῦ ὀχτροῦ, γιὰ νᾶμπῃ τὸ ἄνθος τῶν Ἑλλήνων!
Κι' ἄς Σοῦ κάμουνε οἱ Νέοι τὸ νεκροκρέββατο
Μὲ τῶν δαφνῶν κλαριά καὶ μὲ τῶν σκοίνων,

Νὰ σὲ φέρουνε, Ὁραῖε καὶ ἄγναντε Ἡρώα,
Σὰν ἅγιο λείψανο, στὴν ἅγια Πύλη.
Τοῦ στρατοῦ τῆς Ἡπείρου, ὅλα ἄς σκύφουνε
Νὰ σοῦ ἀγγίξουν τὸ μέτωπο, τὰ χεῖλη.
Ἀπλὸς στρατιώτης — καὶ γὰρ σκύβω, δίνοντας
Τὸν ὕστερο ἀσπασμό, σ' Ἐσέ, Μαβίλῃ!